

отъ Сава Доброплодни. Последния описва подробно тая демонстрация въ Автобиографията си (цит. кн., стр. 60).

38. Стария писателъ и общественикъ г. П. Ивановъ ми пише: „Въ срѣщитѣ си (съ Чинтулова) повечето разисквахме въпроса за църковнитѣ борби — злобата на деня тогава (прѣзъ 1871 и 72, когато П. Ивановъ е учителъ въ Сливенъ)“.

39. Попъ Станчо е вѣнчавалъ и кръщавалъ сѣмейството на Петъръ Чинтула. Поради неморални постѣпки го изпжждатъ отъ Сливенъ и отива въ Пловдивъ, където станалъ униятъ и служилъ въ църквата имъ. По-сетнѣ той оженва взетата за своя дъщеря за Драганъ Цанковъ. (По свѣденіята на г-жа Аргира Жечкова).

40. И по късно Чинтуловъ не забравя своя дълженикъ и отъ Ямболъ (16. XII 1857 г.) пише на приятеля си Найдентъ Геровъ: „Попъ Станчо, что е при Цукалата ми занесе 5000 гр., имамъ му запискѣ-тѣ, врѣмето ѝ е прѣзъ 7-вѣмъ (септемвѣря), който се мина, а той не ся отговаря нищо, какъ ви се струва можемъ ли го извади, казватъ нѣкои си, че ся надържвалъ на Цукалата, и думалъ, че който има да взема и който му държи нека дойде да ги иска отъ Цукалата. Какъ ви ся струва. Азъ ще го почакамъ още нѣкой мѣсяць и другъ, догдѣ добръ да му узная мислитѣ, че тогава ще ся вода по вашитѣ наставленията (Ар. Н. Г. кн. II, стр. 840—41).

41. „Д. П. Чинтуловъ учителствувалъ като главенъ учителъ отъ 1851 г. непрѣкъснато до 1857 г. съ заплата 100 л. турски и нѣкакво възнаграждение отъ Браилската българска община. Когато, обаче, последната отказала да дава помощъ, защото сливенскитѣ общинари-гъркомани не искали да ѝ излагатъ смѣтка всѣка година, Чинтуловъ недоволенъ отъ заплатата си, напуща града и отива, та се усалява въ Ямболъ. Съ него сливенци изгубили единъ добъръ учителъ-въспитателъ. Той поставилъ училището на добри основи. Въ класното училище имало около 100 ученика, а въ взаимното — 300. (Отчетъ на Слив. гимн., цит. кн. стр. 2).

42. В. Пундевъ (Д. Чинтуловъ, ц. к., стр. 29) пише: „Въ всѣки случай революционерството му се е било уталожило, замѣстено отъ скрито недовѣрие, и може би нѣкаква несъзната покорность прѣдъ дѣйствителността“. Отъ непечатаната до сега лирична поема „Патриотъ“, писана къмъ края на 60-тѣ години, се вижда, че револю-